

Wyrok z dnia 8 lutego 2006 r.

III KRS 9/05

Podstawą odwołania sędziego od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa o odmowie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego (art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm. w związku z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) nie mogą być zarzuty stanowiące wyraz subiektywnych odczuć skarżącego, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 393³ § 3 k.p.c. w związku z art. 13 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa).

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Jerzy Kwaśniewski, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lutego 2006 r. sprawy z odwołania Józefa B. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 11 października 2005 r. w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego.

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą [...] z dnia 11 października 2005 r. w sprawie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, wydanej na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa) i art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm., powoływanej dalej jako Prawo o ustroju sądów powszechnych), po przeprowadzeniu głosowania postanowiła nie wyrazić zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Józefa B. - sędziego Sądu Okręgowego w Z. W uzasadnieniu powyższej uchwały Krajowa

Rada Sądownictwa stwierdziła w szczególności, że „ocena pracy Pana sędziego Józefa B., która znalazła wyraz w uchwale Kolegium Sądu Okręgowego była negatywna. Nie ma zatem podstaw do uwzględnienia wniosku o kolejne ‘przedłużenie’ i to w sytuacji, gdy wielu aplikantów zdających egzamin sędziowski z wyróżnieniem, nie może - z braku etatów - pozostać w sądzie”.

Sędzia Józef B. w odwołaniu od powyższej uchwały [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2005 r. zarzucił „sprzeczność z prawem” i wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania, a także o zażądanie z Sądu Apelacyjnego w P. opinii na temat jego pracy. W uzasadnieniu swego odwołania sędzia Józef B. podniósł w szczególności, że:

Po pierwsze - „zaskarżona uchwała jest krzywdząca, została podjęta bez dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej i jako sprzeczna z prawem winna być uchylona. Kolegium Sądu Okręgowego w Z. oparło się na niesłusznej, złośliwej opinii Przewodniczącej Wydziału Romany R. Moje uwagi z dn. 23-09-05 do opinii przełożonej nie zostały uwzględnione i nie spowodowały wystąpienia do Sądu Apelacyjnego w P. o opinię na temat mojej pracy”.

Po drugie - „jestem przekonany, że przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały - KRS kierowała się tylko i wyłącznie negatywną opinią Kolegium SO, a inne podane powody uważam za nieprawdziwe i sprzeczne z dotychczasową praktyką. Urywek z uzasadnienia uchwały KRS, że wielu aplikantów zdających egzamin sędziowski z wyróżnieniem nie może pozostać w sądzie - jest sprzeczny z wyrokiem NSA Nr II S.A. 32/00”.

Po trzecie - „Przy rozstrzygnięciu niniejszego odwołania proszę wziąć pod uwagę treść uchwały Trybunału Konstytucyjnego Nr W 2/91, iż KRS ma obowiązek szczególnie wnikliwie prowadzić postępowanie wyjaśniające, czego nie było w mojej sprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, „sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65, chyba że Krajowa Rada Sądownictwa na wniosek sędziego, po zasięgnięciu opinii kolegium właściwego sądu, wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska, nie dłużej jednak niż do ukoń-

czenia przez sędziego 70 roku życia.” Oznacza to, iż na gruncie polskiego porządku prawnego obowiązuje zasada ustawowa, w myśl której sędzia sądu powszechnego przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, a ewentualne dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu 65 roku życia jest możliwe jedynie wyjątkowo - jeżeli wyrazi na to zgodę Krajowa Rada Sądownictwa i to po uprzednim zasięgnięciu opinii kolegium tego sądu, w którym sędzia występujący z wnioskiem o zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, zajmuje to stanowisko.

W rozpoznawanej sprawie odwołujący się sędzia Józef B. nie kwestionuje faktu, że Krajowa Rada Sądownictwa podejmując w dniu 11 października 2005 r. na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa uchwałę [...] w sprawie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie przez niego stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w Z., uczyniła zadość wymogowi ustawowemu określonymu w art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych i wzięła pod uwagę sformułowaną w tej sprawie opinię Sądu Okręgowego w Z., stwierdzając w szczególności w uzasadnieniu podjętej uchwały, iż „ocena pracy Pana sędziego Józefa B., która znalazła wyraz w uchwale Kolegium Sądu Okręgowego była negatywna. Nie ma zatem podstaw do uwzględnienia wniosku o kolejne „przedłużenie”.” W tej sytuacji, podniesiony w odwołaniu sędziego Józefa B. zarzut „sprzeczności z prawem” powyższej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w niniejszej sprawie (*nota bene*, bez równoczesnego wskazania na jakikolwiek przepis prawa, który - w opinii odwołującego się - miałby w danym wypadku zostać naruszony) jest oczywiście bezzasadny. Natomiast, podstawą odwołania sędziego od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa o odmowie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego nie mogą być - stanowiące wyraz subiektywnych odczuć skarżącego („zaskarżona uchwała jest krzywdząca, została podjęta bez dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej”, „Kolegium Sądu Okręgowego w Z. oparło się na niesłusznej, złośliwej opinii Przewodniczącej Wydziału”, „jestem przekonany, że przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały - KRS kierowała się tylko i wyłącznie negatywną opinią Kolegium SO, a inne podane powody uważam za nieprawdziwe i sprzeczne z dotychczasową praktyką”) - zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów w sprawie (art. 393³ § 3 k.p.c. w związku z art. 13 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa orzekł jak w sentencji.

